

Kun mä palasin talolle, mä tajusin ekan kerran kunnolla, että se kuului jo oikeastaan toisille ja että mun aika siellä olisi rajallinen. Mun oli yhtä aikaa huojentunut ja vähän haikea olo. Mä olin viihtynyt täällä, mutta en ollut kuin kotonani. Mun paikka tässä maailmassa oli vielä aika epäselvä. Viimeistään kesäkuun alussa mä lähtisin. Ehkä jo ennen sitä. Se riippuisi . . . niin, ei sen olisi pitänyt riippua mistään. Mutta silti mulla oli vähän sellainen tunnelma kuin mä olisin hyönteinen joka oli joutunut hämähäkin verkkoon. Kun mä katsoin kuistilla seisovia Veeran vaunuja, mä näin itseni niiden kanssa tien poskessa ja Jesse James seisoi mun vierellä, ja vau- nuissa kökötti Lulu peukalo pystyssä. Mä ravistin päätäni ja Lulu katosi kuvitelmasta. Miksi se pyöri mun aja- tuksissa koko ajan? Enhän mä tosissani halunnut sitä mukaani. Sellaista hiton menninkäismäistä metrihilmaa. Ehei, mut oli luotu kulkemaan yksin.

Kello oli neljä. Mulla oli rutkasti aikaa ennen Lulun tuloa vaikka aloittaa uus novelli. Mä menin pöydän ääreen, kiersin paperin koneeseen ja odotin että idea olisi jämähtänyt päähän. Puolta tuntia myöhemmin mä tuijotin yhä tyhjää paperia. Tai ei se tyhjä ollut. Mä näin siinä Lulun kasvot, sillä oli rööki suussa ja se puhalsi savut mun silmille. Mun ajatukset kiersi siinä ärsyttävästi

ja mun korvissa kaikui sen sanat, että se tykkäsi musta lujaa. Mun takia se oli tehnyt asioita joita se ei varmaan ollut kuvitellutkaan tekevänsä. Vähentänyt röökejä, viinaa ja ties mitä. Ja vieteltyt mut. Mä ravistin päätäni, ja hetkeksi Lulu katosi. Mutta se tuli taas.

– Sä annoit kesyttää itsesi, mä sanoin sille. – Se on sun häpeäsi. Mutta sä et kesyttänyt mua. Niin että katoa siitä hännämästä.

Kello oli varttia vaille viisi. Mä nousin pöydän äärestä ja menin ikkunaan. Tie oli hiljainen, koko maisema oli. Jesse James siirtyi sängyn viereltä ovensuuhun ja haukotteli. Mun koira. Okei, se oli kesyttänyt mut, mutta se olikin ainoa otus joka oli sen tehnyt.

Viittä vaille viideltä mä yllätin itseni sormeilemassa Lulun huivia, jota mä en ollut muistanut palauttaa. Mä syrttäsin sen palloksi nyrkkiini ja ajattelin, että jos mä heittäisin sen roskeen niin Lulu menisi siinä samalla. Mutta en mä heittänyt. Mä kietaisin sen kaulaani ja musta tuntui idioottimaiselta. Silti mä en saanut otettua huivia poiskaan. Mä kävelin levottomana edestakaisin huoneessa ja aloin lopulta nauraa ääneen, mitä Jesse James katsoi oudoksuen.

– Se on sun syysi, mä sanoin Jesse Jamekselle. – Sä sen mulle noudit niin monta kertaa että mä en osaa lähteä täältä vielä. Voi paska tätä elämää.

Jesse James virnisti, ja mä olin varma että se pilkkasi mua. Siksi että mä narahdin kumminkin samalla lailla kuin se kettu. Mä katsoin taas kelloa ja ravistelin sitä, että viisarit ois liikkuneet nopeammin. Tunti vielä. Kuusikymmentä minuuttia. Kolmetuhattakuussataa sekuntia.

Mä olin pimeä. Mitä siitä vois seurata että huijariprin-

sessä ja roskisprinssi lyöttäytyisi yhteen ja lähtisi kesällä yhdessä maailmalle? Kyllä mä saisin puhuttua Lulun kesäksi matkaan jos mä oikein yrittäisin. Me voitaisiin kiertää koko Lappi, uida Jäämeressä ja kalastaa Lofoteilla. Mä voisin JOPA piipahtaa sen kanssa vanhuksia katsomassa, se inuisi sitä kumminkin koska se kimmojen tapaan halusi olla sovinnon edesauttaja. Mutta se palaisi tänne koulun alkaessa. Kun mä taas en palaisi. Vai seuraisinko mä sitä takaisin ja antaisin suuren maailman vielä odottaa mua?

Viisikymmentäkahdeksan minuuttia vielä.

Enhän mä edes tykännyt siitä. Se oli niin sekopäinen.

Viisikymmentäseitsemän minuuttia . . .

Mutta siinä oli samaa vimmaa kuin mussa. Oli siinä. Ja se näki sydämellään. Miksei se jo tullut?

Kolmetuhattakolmesataakuusikymmentä sekuntia vielä.

Missä se kuppasi?

Mä en käsitä, miten mä selvisin hengissä kuuteen asti ja vielä vartin sen yli. Sitten vasta se tuli, juosta lemputti pitkin tietä taloa kohti ja mä olin suistua päälleni pihalle kun kurottelin sen tulosuuntaan. Se seisautui portilla, katsoi ylös mun ikkunaan ja se oli peikkomaisempi kuin koskaan ennen. Se harotti joka suuntaan ja sillä oli neljännesmetrin korot saappaissaan joilla se vaappui pahasti. Se lähetti mulle lentosuukon, mikä ei varmasti koskaan lähtenyt liikkeelle vaan takertui sen käppyräisten kotkankynsien alle. Sitten se avasi oven ja mä kuulin sen askeleet rapuissa. Syvä huojennus valtasi mun mielen. Se oli tullut.

Mun huijariprinsessa.